

Lisa Koene

Stormvogel

Schrijver: Lisa Koene
Coverontwerp: Lisa Koene
ISBN: 9789402145106
Copyright © Lisa Koene 2016
lisa.koene@live.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Met veel dank aan Elize (CS) voor haar waardevolle adviezen en niet aflatende steun en aan de advocaat (HG) die mij verdedigde tijdens de laatste rechtszitting.

Meer nog dan schoonheid redt onschuld de wereld.

Antoine Bodar

Inhoud

Proloog.....	9
Januari.....	13
Werken bij een ngo	19
Naar de bedrijfsarts	31
Valentijnsdag.....	43
Hotel Max	57
Opgesloten	73
Poffertjes eten met Quinten	87
Stormvogel.....	105
Mei.....	119
Kos	143
Juli.....	155
Birthday Party	179
September	189
Over en sluiten maar	199
December.....	209
Epiloog.....	215
Nawoord	221

Proloog

Achter in de tuin van mijn kleine benedenwoning stond een hele grote boom. De boom was er toen ik er kwam en alle jaren dat ik daar woonde. Een uit de kluiten gegroeide conifeer, vol kwetterende vogels, die me beschermden tegen de blikken van de burens in de straat daarachter, die me beschermden tegen teveel zonlicht, die me beschermden tegen mijn depressies.

De boom was als een vriend voor mij. Ik hield toch al meer van de natuur, van bloemen, van vogels, van ochtendnevel boven het water, dan van mensen.

Nadat de oude bovenbuurman overleden was kwam er een jonge vrouw wonen. Zij hield niet van bomen, ze wilde de lucht zien. Ze stapte zonder overleg met mij naar de woningbouwvereniging en eiste dat de boom zou worden weggehaald. De woningbouwvereniging kwam naar mij toe in de persoon van een opzichter en kondigde aan dat er plannen waren om de boom te verwijderen. Ik liet weten het daar niet mee eens te zijn en zo nodig juridische stappen te gaan zetten.

Korte tijd later was er een uil. Het was nacht. Middenin de nacht hoorde ik het geluid wat ik pas één keer eerder in de natuur gehoord had, jaren terug op een camping bij Versailles. De ongekend mooie roep van een uil. Even dacht ik dat ik het gedroomd had. Maar een paar dagen later, nu vroeg in de avond, het was november en al donker, hoorde ik de uil heel dichtbij achter het huis. Ik opende de achterdeur. De uil zat in de boom.

Het bleef stil aan de zijde van de woningbouwvereniging, ik kreeg geen bericht waarin het verwijderen van de boom werd aangekondigd.

Pas anderhalf jaar later, vlak voor mijn verhuizing naar een groot huis in een stadje elders in de provincie, riep de oude buurvrouw van het huis naast ons vanaf het balkon dat de boom zou worden weggehaald.

Ik ging weg, dus hoefde geen actie op touw te zetten om de boom te behouden. Maar ik vond het wel heel erg. Al die jaren had de boom me beschermd en werd nu toch vernietigd, op het zelfde moment dat ik vertrok.

Ik huilde om de boom.

Januari

Om 03.30 uur word ik wakker van glasgerinkel en geschreeuw. Het is Nieuwjaarsochtend, 1 januari 2005. Ik sta niet meteen op, maar luister. Ik merk al snel dat er iets bij de burens aan de hand is. Ik hoor de stem van de bovenbuurvrouw. Ook mannenstemmen, geren op de trap, gevloek. Er komen steeds meer stemmen bij. Op een bepaald moment sta ik even op, om langs de gordijnen naar buiten te kijken. Ik zie lichten van een politiebusje. Ik kan niet goed zien wat er gebeurt, het is donker en ik heb mijn lenzen niet in.

Ik ga weer slapen. De volgende dag zie ik dat de voordeur van de bovenbuurvrouw is dichtgetimmerd. In de loop van de dag bel ik aan en vraag wat er gebeurd is. De bovenbuurvrouw doet open. 'Dat heeft mijn ex gedaan,' zegt ze. Er was een uit de hand gelopen feestje in haar huis en er was ruzie ontstaan.

De bovenbuurvrouw woont er pas driekwart jaar. Ze is een jaar of dertig, blond, ongeveer 1.75. Er is veel lawaai boven me, sinds zij daar woont. Ze heeft een vriend en twee honden. Ze werkt niet.

Ik woon in een mooi villadorp, omgeven door bossen en weilanden. De duinen en de zee zijn niet ver. Het welvaartsniveau in mijn dorp is hoog. Maar er wonen ook eenvoudige mensen in huurhuisjes, zoals ik. Ik heb nog een paar dagen vakantie. Ik ben in de gang bezig een tuinbankje voor de achtertuin paars te schilderen. Het vorige bankje is gesneuveld tijdens mijn verjaardag. Samen met mijn driejarige nichtje Merel was ik erop gaan zitten. We zakten er doorheen. In de voortuin, tegen de voorgevel, staat ook een bankje, die is blauw.

Mijn nichtje is een sprookjesmeisje. Een mooi gezichtje, gevoelig, blij, gelukkig. Ik vind het jammer dat ik haar maar zo weinig zie. Ze heeft een broertje, Mees, een heel mooi jongetje met rode wangen en bruine ogen. Hij is anderhalf jaar en kan mijn naam nog niet zeggen. De moeder is in verwachting van een derde kindje. Het zal in het voorjaar geboren worden.

De week voor kerst had ik al vrij en ben ik op Tenerife geweest, samen met twee vrouwen die ik op internet ontmoet had. Ik ben alweer anderhalf jaar alleen en wilde even weg tijdens de kerstvakantie. Door tijdgebrek en omdat we ver uit elkaar woonden zagen we elkaar pas op Schiphol. Het klikte best aardig, alhoewel het eindigde met een fikse ruzie, waar ik me gelukkig aardig van kon distantiëren. Op de terugweg in het vliegtuig ging ik een eind bij ze vandaan zitten, het vliegtuig was half leeg, en concentreerde me op de kerstdienst in de Mozes en Aäronkerk waar ik meteen vanaf de luchthaven naar toe zou gaan.

De week op Tenerife had me erg goed gedaan. Ook kerst was verrassend geslaagd – ik werd onverwacht uitgenodigd door mijn nichtje op eerste kerstdag en tweede kerstdag bracht ik door met het gezin van mijn broer. Wel schrok ik erg van het bericht over de tsunami. Een enorme natuurramp op tweede kerstdag.

Ik voel een nieuwe frisse energie om me voor de wereld in te zetten en ook om korte metten te maken met de vervelende positie waar ik afgelopen jaar op het werk, een ngo die zich bezighoudt met armoedebestrijding in ontwikkelingslanden, in ben terecht gekomen. Ik ben begonnen met een verhaal wat ik in januari de organisatie in wil sturen. De titel is: *A short story about happiness* en het gaat over de betrekkelijkheid van persoonlijk geluk omdat je zelf misschien een bepaalde mate van geluk kunt beleven, terwijl op hetzelfde moment elders op de Aarde mensen gemarteld of vermoord worden, pijn hebben of ander ongerief. In het stuk schrijf ik over mijn rol als secretaresse, de gebeurtenissen rondom Ayaan Hirsi Ali, de tsunami, de crisis waar de ngo zich in bevindt.

Op mijn 21^e levensjaar heb ik een mystieke ervaring gehad waardoor ik weet dat er een hogere, ongeziene, maar reëel bestaande wereld is. Deze ervaring staat los van de licht christelijke opvoeding die ik gehad heb en al helemaal los van de zwaar gereformeerde geloofsrichting waar mijn vader op een bepaald moment voor koos. Het was een authentieke ervaring die richting gegeven heeft aan hoe ik kijk naar de zin van het leven op Aarde.

Werken bij een ngo

Op 12 september 2001 om 08.45 uur belde ik aan bij het pand waar ik het adres van gekregen had van het uitzendbureau waar ik het voorafgaande halfjaar voor gewerkt had als directiesecretaresse. Een gewoon huis in een gewone straat - witgeschilderd en met een groot balkon op de eerste etage aan de voorzijde. Alleen het bord links van de voordeur verraadde dat hier een bedrijf gevestigd was. Het regende hevig deze ochtend, ik was daarom met de bus gegaan en ontweek met moeite de grote plassen. De beelden van de instortende Twin Towers nog op het netvlies, maar ook enigszins nerveus voor het gesprek wat me te wachten stond. Ik ben nooit zo sterk tijdens sollicitatiegesprekken terwijl ik deze baan wel erg graag wilde.

De deur werd opgedaan door een vriendelijke man in spijkerbroek. De schoonmaker, dacht ik, of misschien een klusjesman. Hij bracht me naar een vergaderkamer, waar even later een leuk uitziend meisje koffie kwam brengen. Aan de witte muren hingen foto's van Afrikaanse en Aziatische mensen en er lagen wat folders over het werk van deze organisatie.

Een dame met halflang bruin krullend haar haalde me op. Ze was hoofd van de financiële afdeling. Het hoofd van de projectenafdeling zou ook aanwezig zijn bij het gesprek maar had vertraging en was nog onderweg. Tijdens het gesprek vertelde ik iets over mijn reizen naar India tien jaar eerder. 'We hebben veel projecten in India,' vertelde Sonja, 'naast programma's in een aantal Afrikaanse landen en een enkel project in Indonesië, Nepal, Suriname'. Mijn werk zou bestaan uit het ondersteunen van de twee projectmedewerkers en

daarnaast ondersteuning van haarzelf. Nadat het hoofd van de projectenafdeling gearriveerd was sprak ik even met hem. Ook hem vertelde ik iets, naast de ervaring die ik had als directiesecretaresse, over mijn reizen en over een 10-daagse retraite in een Tibetaans-Boeddhistisch klooster in Nepal in 1991. 'Dat gaf voor mij de doorslag,' vertelde Manuel me later. Om die reden vond hij me een geschikte kandidaat.

Maar het besluit was al genomen door Sonja. Op het moment dat ik het gesprek had met Manuel sprak ze met de directeur. Ik kreeg meteen na afloop te horen dat ik welkom was en werd voorgesteld aan de medewerkers.

De projectenafdeling bestond uit Nynke, een vrouw met lang blond haar van ongeveer 30 jaar oud en Tanja, een vrouw van middelbare leeftijd. Op de begane grond was de afdeling marketing en communicatie en de afdeling financiën. De man in spijkerbroek die de deur had geopend bleek niet de schoonmaker te zijn, noch de klusjesman, maar de directeur. Zijn kantoor was op de eerste etage, waar ook de kamer van de directiesecretaresse was - een grote lichte ruimte met een balkon aan de achterzijde. De directiesecretaresse was een grijze serieus uitziende dame van boven de zestig.

Bij het uitzendbureau was aanvankelijk nog gezegd dat er veel kandidaten waren en de kans dus niet zo groot dat ik geselecteerd zou worden, maar ik bleek moeiteloos te kunnen starten. Ik werd aangenomen voor een halfjaar om de drukte op beide afdelingen op te vangen.

Vooraf het werken op de afdeling projecten beviel ontzettend goed. Het werk wat ik te doen kreeg was vrij eenvoudig, maar de projectmedewerkers waren ontzettend aardig en blij met alles wat ik hen uit handen kon nemen. 'Never a dull moment,' zei Tanja vaak relativerend, want ze hadden het verschrikkelijk druk. De sfeer in het hele bedrijf was erg goed. Ik had altijd wel iets gehad met het werk van internationale hulporganisaties en dan met name hulp bij mensenrechtenschendingen en bij oorlogen en conflicten.

Tijdens mijn opleiding directiesecretaresse stuurde ik een open sollicitatie naar Artsen zonder Grenzen voor een stageplaats, maar dat leverde op dat moment niets op. Na mijn opleiding zag ik nooit vacatures bij dit soort bedrijven. Nu was ik zomaar ergens ingerold – weliswaar ging het in dit geval om ontwikkelingswerk, maar toch heel interessant. Ik had de naam van de organisatie wel eens gezien, maar had nooit geweten dat deze organisatie gehuisvest was in de stad vlakbij mijn dorp. Tot deze baan had ik werken altijd vrij zwaar gevonden, meer een noodzakelijk kwaad dan iets om naar uit te kijken. Maar hier, de goede sfeer, een gewoon huis in een straat waar we de ramen open konden doen en de vogeltjes horen fluiten, samen bezig zijn om mensen te helpen elders in de wereld die het minder goed getroffen hebben, het was werkelijk een plezier om naar het werk te gaan.

Op maandag 3 januari 2005 open ik om 07.30 uur de deur van het huis waar we werken en toets de code in om het alarm op non-actief te zetten. Ik loop twee trappen naar boven en zet de waterkoker aan om thee te maken. Vaak is mijn collega Xander al eerder gestart dan ik, maar hij is nu op vakantie in Kenia, waar hij nog veel vrienden heeft omdat hij daar in het verleden gewerkt heeft bij een ontwikkelingsorganisatie. Hij heeft een huis in het noordelijk deel van de stad en gaat net als ik met de fiets naar het werk. Hij is twee meter lang, heeft gemillimeterd haar en er is iets in zijn ogen waardoor je denkt: hij valt op mannen. Hij heeft humor en een grote mond, maar ook een enorme energie en werklust. Ook Kenia is getroffen door de tsunami, weliswaar is de schade hier veel minder ernstig dan in de getroffen gebieden in Azië.

Onze organisatie zendt geen mensen uit, wel worden de projecten regelmatig bezocht door de projectmedewerker, soms samen met het hoofd projecten of iemand van de marketingafdeling. Nadat Eveline de organisatie is komen